

РЕШЕНИЕ

№ 241

гр.София, 21.05.2026 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, второ наказателно отделение, в открито заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и шеста година, в следния състав:

Председател: Милена Панева
Членове: 1. Надежда Трифонова
2. Иван Стойчев

В присъствието на секретаря Иванова и прокурора Петрова, като разгледа докладваното от съдия Стойчев НД № 172 по описа за 2026 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по повод на касационна жалба от защитника на подсъдимия С. М. П. – адвокат К. Д., срещу присъда, постановена по ВНОХД № 708/2025 г. по описа на САС, с която съдът е отменил присъда по НОХД № 6322/2024 г. по описа на СГС, с която подсъдимият П. бил оправдан изцяло, и вместо това го е признал за виновен в извършването на престъпление по чл. 304 а, вр. с чл. 304, ал. 1 от НК и му е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, чието изтърпяване е било отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от 3 години, като му е било наложено и кумулативното наказание глоба в размер на 1000 лв. На подсъдимия, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, са били възложени разноските по делото.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия поддържа касационната жалба на посочените в нея основания. Пледира при условията на евентуалност: подзащитният му да бъде оправдан с касационното решение, делото да бъде върнато за повторно разглеждане от друг състав на въззивния съд или да бъде намалено наказанието.

Подсъдимият П. поддържа становището на защитника си и моли да бъде оправдан.

Представителят на ВКП пледира обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, след като се запозна с доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери жалбата на защитата на подсъдимия П. за неоснователна.

С касационната жалба решението се атакува на трите касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК. В тези случаи логическата последователност на анализа налага първо да бъдат разгледани доводите за съществено нарушение на процесуалните правила, защото, ако бъдат възприети, произнасянето по останалите основания би се явило безпредметно.

Главният довод в подкрепа на това основание е, че въззивният съд е постановил присъдата си въз основа на предположение в нарушение на чл. 303, ал.

1 от НПК. Изградил е вътрешното си убеждение относно фактите в нарушение на чл. 14, ал. 1 от НПК, без да изясни всестранно, обективно и пълно обстоятелствата по делото. Тълкувал е доказателствата превратно и поотделно, а не в тяхната съвкупност. Така формулирани, доводите на защитата действително подкрепят тезата за осъществено съществено нарушение на процесуалните правила при събирането на доказателствата и особено при аналитичната дейност на въззивния съд. Преобладаващата част от конкретните аргументи на защитата обаче всъщност формулират претенция за необоснованост на въззивния акт, която е недопустима в касационното производство и няма да бъде разгледана от настоящия съдебен състав.

Към тази група се отнася пред всичко подробната аргументация на защитата относно това защо не е трябвало да бъдат кредитирани основните гласни обвинителни доказателства – показанията на свидетелите Й. и К. (полицейските служители, на които е даден процесният подкуп). Във връзка с разглежданото касационно основание от значение е единствено фактът, че САС е анализирал подробно твърденията на тези двама свидетели. Както тези, депозирани непосредствено пред него в хода на въззивното съдебно следствие, така и тези, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК. Съпоставил ги е с останалите доказателства, в т.ч. и на плоскостта на законовата забрана по чл. 281, ал. 8 от НПК осъдителната присъда да почива само на показания, прочетени по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК. Извършеният в тази насока анализ не страда нито от процесуални пороци, нито от логически грешки или преднамерено превратно тълкуване на доказателствата. Законосъобразно от гледна точка на процесуалния закон и съобразно действителния им смисъл са оценявани и останалите доказателства. Претенциите на защитата за превратно тълкуване и частично игнориране на техническата експертиза и на показанията на свидетеля К. Х., разпитан за пръв път във въззивното производство, са неоснователни.

От цитираното заключение се установява, че на аудиозаписа от полицейската камера се чуват четири мъжки гласа и един женски. Това потвърждава еднопосочно установеното от обясненията на подсъдимия и показанията на Й., К. и Х., че именно те четиримата са всички присъствали на мястото лица, а женският глас, с оглед на конкретните записани реплики, очевидно е на полицейска служителка, която не присъства на място, а приема сигнал от Й. и К.. Съгласно заключението на експертната, записаните реплики са откъслечни и неясни. Много от казаното не се чува поради странични шумове и отдалеченост на говорещия от микрофона на полицейската камера. Затова и намекът на защитата, че е била нужна фоноскопска експертиза, която да установи кой кой точно от частично записаните реплики е изрекъл, няма основание и такава експертиза не би имала съществено, а още по-малко ключово значение за изхода на делото. Пак според заключението на експертите качеството на записа не позволява лицева идентификация на записаните „лица от мъжки пол“. Затова всеки извод за това колко и кои „цивилни лица“ са записани, би съставлявал предположение. При тези обстоятелства правилно въззивният съд основава извода си за това, че подсъдимият, а не някой от останалите присъстващи (Й., К. или Х.), е подхвърлил банкнотата в полицейския автомобил, на гласните доказателства (показанията на посочените трима свидетели), а не на техническата експертиза сама по себе си. Относно установимите от нея факти приема, че те по никакъв начин не опровергават, а, напротив, частично потвърждават обвинителната теза.

Отделен кратък анализ заслужава начинът, по който защитата инициира, а след това интерпретира за нуждите на защитната теза разпита на свидетеля Х. на въззивното съдебно следствие. От една страна, този разпит, наред с обсъдения

аудиозапис, успешно разколебава първоначалното твърдение на Й. и К., че на мястото не е присъствало четвърто лице. От друга, самият Х. потвърждава, че отишъл да види какво става с приятеля му, а след това се оттеглил. Категоричен е, че не е предлагал или давал пари на полицаите, и най-сетне потвърждава, че на следващия ден самият подсъдим му споделил, че е бил отведен в полицейското управление, защото напсувал, а след това „бил оставил пари на полицаите“. Така описаното съдържание на разпита на този доведен от защитата свидетел, в съчетание с недобрия звук и картина на записа на полицейската камера и произволните твърдения за това кое е ляво и кое дясно на записаните кадри, е послужило за лансиране на твърдението, че не е опровергана от доказателствата възможността не подсъдимият, а свидетелят Х. да е подхвърлил банкнотата. Това би могло да бъде вярно само ако не съществуваха категоричните твърдения на Й., К. и самия Х. в обратен смисъл. Тези твърдения коректно са оценени от САС освен като убедителни и еднопосочни, и като житейски по-логични и достоверни, след като обект на полицейските действия е бил подсъдимият, а не свидетелят Х.. От изложеното дотук се налага изводът, че не са налице релевираните от защитата съществени нарушения на процесуалните правила.

Като нарушение на материалния закон защитата сочи, че неправилно е прието в обвинителния акт и въззивната присъда, че подкупът е даден от подсъдимия, за да не извършат полицейските служители действия по реда на чл. 70, ал. 1, т. 3 от ЗМВР – да не го отвеждат в 09 РУ при СДВР за установяване на самоличността му. Защитата намира, че основание за такова полицейско действие изначално не е било налице, тъй като подсъдимият притежавал и представил документ за самоличност. Само че посочената разпоредба на ЗМВР визира именно контрол по редовността на документите за самоличност, който, по силата на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР, може да се реализира чрез сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Тоест в хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и при представяне на документ за самоличност, полицейските свидетели са имали правомощието, при съмнение в неговата достоверност, да извършат проверката по ал. 2 на чл. 70 от ЗМВР и ако за извършването ѝ се налага, да отвеждат лицето в съответното поделение на МВР. По делото несъмнено е установено, че те са имали намерение да извършат такова отвеждане и са го обявили на подсъдимия. Именно за да предотврати този нежелан за него фактически резултат, подсъдимият дал банкнотата от 20 лв. и това е достатъчно, за да се приеме, че е действал с умисъл към престъплението по чл. 304а, вр. с чл. 304, ал. 1 от НК. Ирелевантно за съставомерността на деянието, както от обективна, така и от субективна страна, е дали подсъдимият е съзнавал имат ли полицейските действия законово основание и какво конкретно е то.

В подкрепа на касационното основание - явна несправедливост на наказанието касаторът не изтъква конкретни доводи. Настоящият касационен състав не констатира явна несправедливост на наказанието. И двете наказания, формиращи комплексната санкция, са много по-близо до минималния, отколкото до средния размер, предвиден в закона. Липсва основание за приложение на чл. 55 от НК. Допълнителното смекчаване на санкцията към минимума вече не би съответствало на целите по чл. 36 от НК. В конкретния случай следва да се има предвид, че въпреки ниската парична стойност на дадения дар, престъплението, освен че е извършено по демонстративен и обиден начин, е предшествано и съпроводено от обидни реплики и действия и е извършено в нетрезво състояние, което разкрива съществена обществена опасност както на деянието, така и на дееца, обосноваваща санкция над минималната, предвидена в закона.

Воден от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда, постановена по ВНОХД № 708/25 г. по описа на САС.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.